

РЕШЕНИЕ

№ 42517

гр. София, 18.12.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, I КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в
публично заседание на 21.11.2025 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Добромир Андреев

ЧЛЕНОВЕ: Наташа Николова

Биляна Икономова

при участието на секретаря Галя Илиева и при участието на прокурора Десислава Кайнакчиева, като разгледа дело номер **10922** по описа за **2025** година докладвано от съдия Биляна Икономова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 63в от ЗАНН във връзка с чл. 208 и следващите от АПК.

Образувано е по касационна жалба на Р.-И. Р. К. срещу Решение № 3372/09.09.2025 г. по АНД № 5766/2025 г. по описа на СРС, НО, 13-и състав. С решението е потвърдено наказателно постановление /НП/ № 25-4332-005336/18.03.2025 г. на Началник сектор в СДВР, отдел „Пътна полиция“ СДВР, с което на касатора са наложени административни наказания „глоба“ в размер на 950 лева и лишаване от право да управлява МПС за срок от 3 месеца на основание чл. 182, ал. 1, т. 6 от Закона за движението по пътищата /ЗДвП/.

В жалбата са изложени съображения за отмяна на съдебното решение, постановено в нарушение на материалния закон и при допуснати съществени процесуални нарушения, без да се съобразят доказателствата по делото. Акцентираща се върху липсата на идентична правна квалификация в акта за установяване /чл. 21, ал. 2 във връзка с чл. 165, ал. 2, т. 6 ЗДвП/ и НП /чл. 21, ал. 1 във връзка с ал. 2 във връзка с чл. 182, ал. 1, т. 6 ЗДвП/. Твърди се забавен или неосигурен достъп до делото през ЕПЕП и неподписване на пълномощно, отразено по делото. Не се оспорва авторството на управление на МПС, а съставомерността на деянието и годността/произхода на доказателствата. Не били обсъдени общите данни със знак В26 в 18:37:44 и 18:40:53 и кадър към АУАН/НП 19:22:40. За 04.12.2024 г. били налични 293 клипа, с 0 съставени актове/фишове. Твърди се разминаване в номерата на АУАН, нискокачествени копия на снимките, липса на еднозначна кореспонденция между знак, позиция/посока на уреда по протокол и конкретния клип за същото

платно и час. Фактичката обстановка не била изяснена. Отделно, движението било от локалното, а общият кадър на знака бил преди вливането в друг участък, като нямало повторение на знака за влизащите в локалното. При това лицето не можело да види знака на излизане от локалното. Съдът не бил поискал ситуационна схема за подхода от локалното. Обобщава, че му било нарушено правото на справедлив процес по чл. 6 ЕКПЧ. Моли оспореното решение и потвърденото с него НП да бъдат отменени.

В съдебно заседание касаторът Р.-И. Р. К., редовно призован, не се явява и не се представлява.

Ответникът Началник сектор в СДВР, отдел „Пътна полиция“ СДВР, редовно призован, не се явява, не се представлява и не изразява становище по жалбата.

Представителят на Софийска градска прокуратура, редовно уведомена, предлага решението да бъде оставено в сила.

Административен съд София-град, I касационен с-в, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания, прилагайки нормата на чл. 218 от АПК, приема следното от фактическа и правна страна:

Касационната жалба е депозирана в законоустановения срок от активно легитимирано лице срещу акт, който подлежи на оспорване, поради което същата е процесуално допустима.

Разгледана по същество, тя е **ОСНОВАТЕЛНА**.

Решението на Районния съд е валидно и допустимо, доколкото същото е постановено по подадена в срок жалба срещу акт, който подлежи на съдебен контрол, като произнасянето е извършено от компетентен съд в рамките на правомощията му.

Районният съд е установил следната фактическа обстановка: на 04.03.2025 г. бил съставен АУАН за извършено на 04.12.2024 г. нарушение по чл. 21, ал. 2 ЗДвП, а именно – касаторът е управлявал МПС марка „Порше П.“, рег. [рег.номер на МПС] по [улица]с посока на движение от [улица]към [улица], като до № 299 скоростта му била 157 км/ч при разрешена такава от 80 км/ч с пътен знак В26. Скоростта била измерена посредством система за видеоконтрол АТСС CORDON-M2 № 1193, вписана в регистъра на одобрените за използване типове средства за измерване и преминала периодична техническа проверка. След съставяне на акта е издадено и оспореното НП. Тази фактическа обстановка е установена въз основа на събраните и кредитирани от СРС доказателства.

СРС е потвърдил НП, който извод не се споделя от настоящата съдебна инстанция.

На първо място, в административнонаказателното производство са допуснати съществени процесуални нарушения, основание за отмяна на НП.

Съгласно чл. 42, ал. 1, т. 4 и т. 5 ЗАНН АУАН трябва да се съдържа описание на нарушението и обстоятелствата, при които е било извършено, както и законните разпоредби, които са нарушени.

Съгласно чл. 57, ал. 1, т. 5 и т. 6 ЗАНН НП трябва да съдържа описание на нарушението, датата и мястото, където е извършено, обстоятелствата, при които е извършено, доказателствата, които го потвърждават, както и законните разпоредби, които са били нарушени виновно.

Константна е съдебната практика, че осъществилата се действително фактическа обстановка следва да бъде подведена под релевантния по време, място и лица материален закон. Несъответствието на установените факти с правната квалификация ограничава възможността на лицето да разбере за кое точно негово неправомерно деяние, съставомерно по чл. 6 ЗАНН, е ангажирана административнонаказателната му отговорност.

В конкретния случай не е обсъдено от СРС разминаването в описанието на нарушението и посочените в АУАН и НП законни разпоредби, които били нарушени виновно.

1. Видно от съставения АУАН касаторът е управлявал МПС с превишена наказуема скорост 157 км/ч след приспаднат толеранс от 3 % при въведено ограничение в населено място със знак В26

до 80 км/ч, като е нарушил разпоредбата на чл. 21, ал. 2 във връзка с чл. 165, ал. 2, т. 6 ЗДвП. Цитираните правни норми обаче не регламентират задължение или не въвеждат забрана, неизпълнението на което или нарушаването на която да обусловят извод за осъществено неправомерно поведение.

Разпоредбата на чл. 21, ал. 2 ЗДвП, съгласно която „когато стойността на скоростта, която не трябва да се превишава, е различна от посочената в ал. 1, това се сигнализира с пътен знак“, не въвежда конкретно правило за поведение. За да се приеме, че е налице нарушение на правилата за движение по пътищата от водач, следва тази норма да е съотнесена към разпоредбата, регламентираща правилото за поведение, а именно чл. 21, ал. 1 ЗДвП, съгласно която при избиране скоростта на движение на водача на пътно превозно средство е забранено да превишава посочени стойности на скоростта в км/ч в зависимост от неговата категория и от това дали движението се осъществява в населено място, извън населено място, по автомагистрала или скоростен път. От систематичното тълкуване на чл. 21, ал. 1 и ал. 2 от ЗДвП се обуславя изводът, че на водачите на МПС се забранява да превишават стойностите на скоростта, с която управляват МПС, предвид това къде се осъществява движението, като е предвидено изключение от допустимите максимални стойности по чл. 21, ал. 1 ЗДвП. Това изключение може да се сигнализира с пътен знак.

Не сочи конкретно правило за поведение и разпоредбата на чл. 165, ал. 2, т. 6 ЗДвП, съгласно която при изпълнение на функциите си определените от министъра на вътрешните работи служби имат право за установяване на нарушенията на правилата за движение по пътищата да използват технически средства или системи, заснемащи или записващи датата, точния час на нарушението и/или регистрационния номер на моторното превозно средство. С нея се регламентира възможността контролните органи да използват системи и средства за установяване на извършени нарушения, но тя не се отнася пряко до водачите на МПС, създавайки им задължения или въвеждайки им забрани, от неизпълнението на които, съответно от неспазването на които, да се доведе до ангажиране на административнонаказателната им отговорност.

При това се формира извод, че въпреки описанието на фактите в съставения АУАН не е посочена правна норма, въвеждаща правило за поведение, неспазването на което правило да обуславя ангажиране на отговорност.

Именно тук следва да бъде отбелязано, че административнонаказателното производство се образува със съставяне на АУАН - писмен официален документ, който удостоверява извършването на това действие /чл. 36, ал. 1 от ЗАНН/ и който в обстоятелствената си част относно съставомърните факти и авторството на деянието има характеристиката на обвинителен акт. Нередовният АУАН не е годен да породи целените с него последици и не изпълнява отредените му от закона функции - установителна, обвинителна, доказателствена и сезираща. В случая допуснатата нередовност на процесния АУАН обуславя невъзможността да се изпълнят посочените функции, като тя не може да се санира по реда на чл. 53, ал. 2 ЗАНН. Съгласно тази разпоредба НП се издава и когато е допусната нередовност в акта, стига да е установено по безспорен начин извършването на нарушението, самоличността на нарушителя и неговата вина, като по конкретния казус не се установява по безспорен начин в какво се изразява твърдяното за извършено нарушение, съответно – се поставя под въпрос и извършено ли то е виновно.

2. Видно от издаденото НП касаторът е управлявал МПС с превишена наказуема скорост 157 км/ч след приспаднат толеранс от 3 % при въведено ограничение в населено място със знак В26 до 80 км/ч, като е извършил „вр. чл. 21, ал. 1 водач, който превиши разрешената максимална скорост в населено място за превишаване над 50 км/ч, с което виновно е нарушил чл. 21, ал. 2 ЗДвП“.

С НП е направен опит да се поправи допуснатата неточност в АУАН, като се посочи нарушената

разпоредба. В случая обаче не е постигнат целеният ефект, доколкото отразеното в акта и НП не е квалифицирано по чл. 21, ал. 2 във връзка с ал. 1 ЗДвП /така вж. Решение по адм. дело № 433/2010 г. по описа на АССГ/. Действително в първата алинея на текста са отразени съставомерните признаци на административното нарушение, но за да бъде ясно за лицето в какво точно се изразява неправомерното му поведение, цитирането на съдържанието ѝ не е било необходимо. Възпроизвеждането му всъщност води до объркване коя от двете допустими скорости - в населено място 50 км/ч или в населено място, но чрез сигнализация със знак – 80 км/ч, е приел наказващият орган за превишена. Нещо повече, възниква неяснота и относно разпоредбата, която се приема за нарушена – чл. 21, ал. 1 или чл. 21, ал. 2 ЗДвП.

При това действително е налице неспазване на чл. 42, ал. 1, т. 4 и т. 5 ЗАНН и на чл. 57, ал. 1, т. 5 - т. 6 ЗАНН. Неправилно е цитирана нарушената разпоредба, с което се възпрепятства наказаното лице да разбере в какво се изразява обвинителната спрямо него теза и за кое негово неправомерно поведение всъщност е ангажирана административнонаказателна отговорност. По този начин се препятства и преценката на съда приложен ли е правилно релевантният по време, място и лица материален закон. Допуснатото нарушение е от категорията на съществени, доколкото се ограничава правото на защита на наказаното лице, и е винаги основание за отмяна на издаденото спрямо него НП.

3. Следва да се отбележи, че законните разпоредби, които са нарушени, безспорно са необходим реквизит на НП и липсата или неточното/непълното им отразяване са обстоятелства, които го опорочават съществено. Същите следва да си кореспондират напълно, т.е. без да е налице разминаване, с описанието на нарушението, тъй като именно то е предмет на доказване по делото. Възникналата неяснота относно фактическия състав на нарушението и допуснатото съществено процесуално нарушение не може да бъдат преодоляни по реда на чл. 53, ал. 2 ЗАНН, доколкото това би довело до подмяна на волята на наказващия орган, а това е недопустимо. В този смисъл и Решение по АНД /К/ № 66/2022 по описа на Административен съд – Хасково.

4. За пълнота, следва да бъде отбелязано, че неспазването на допустимите максимални скорости обуславя приложимостта на чл. 182, ал. 1, т. 6 ЗДвП, с който за превишаване над 50 км/ч се предвижда налагането на административни наказания „глоба“ в размер на 700 лв. и „лишаване от право да управлява моторно превозно средство“ за три месеца, като за всеки следващи 5 км/ч превишаване над 50 км/ч глобата се увеличава с 50 лв. В този смисъл би могло да се приеме, че определените в случая с оспореното НП размери на двете кумулативно наложени наказания са по-благоприятни, ако би се установило превишение на скоростта при единствено допустимо общо ограничение от 50 км/ч, а не при сигнализирана с пътен знак допустима стойност. Доколкото е недопустимо влошаване положението на наказаното лице, а и се констатира допуснато съществено процесуално нарушение, изразяващо се в неяснота коя е законната разпоредба, която се приема, че е нарушена виновно, то се препятства и преценката законосъобразно и явно справедливо ли са наложени кумулативно двете административни наказания и определени ли са техните размери предвид регламентираните от законодателя. В случая е нарушена и разпоредбата на чл. 57, ал. 1, т. 7 ЗДвП, която въвежда като задължителен реквизит на НП - вида и размера на наказанието.

На второ място, осъществилата се фактическа обстановка не може да бъде установена по безспорен начин.

Не става ясно къде точно е било заснето нарушението, за което е издадено НП /така вж. Решение по КНАХД № 6542/2024 г. по описа на АССГ/, тъй като не става ясно и къде точно е била разположена АТСС.

Към датата на извършване на нарушението е действала разпоредбата на § 6, т. 65 ДР ЗДвП,

съгласно която „АТСС са уреди за контрол, работещи самостоятелно или взаимно свързани, одобрени и проверени съгласно Закона за измерванията, които установяват и автоматично заснемат нарушения в присъствие или отсъствие на контролен орган и могат да бъдат: а) стационарни - прикрепени към земята и обслужвани периодично от контролен орган; б) мобилни - прикрепени към превозно средство или временно разположени на участък от пътя, установяващи нарушение в присъствието на контролен орган, който поставя начало и край на работния процес“, както и Наредба № 81213-532 от 12 май 2015 г. за условията и реда за използване на автоматизирани технически средства и системи за контрол на правилата за движение по пътищата /Наредбата/. Съгласно чл. 2 от Наредбата „стационарните и мобилните АТСС заснемат статични изображения във вид на снимков материал и/или динамични изображения - видеозаписи, с данни за установените нарушения на правилата за движение“. От съставения протокол за използване на АТСС и приложената снимка на АТСС се установява, че същото е мобилно и е било разположено на участък от пътя върху поставка /чл. 11, ал. 1 от Наредбата/. Поради това на основание чл. 10, ал. 1 и ал. 3 от Наредбата при работа с временно разположена на участък от пътя АТСС за контрол на скоростта е попълнен протокол за мястото за контрол, съпроводен със снимка на разположение на уред, която снимка е с неясно изображение и без координати, отразяващи разположението на уреда, направена в тъмната част на денонощието предвид датата и часа на заснемането на уреда. Поражда се съмнение дали приложената по делото снимка е тази, която следва да съпровожда протокол за използване на АТСС. Именно снимката има за предназначение да даде визуална представа къде точно е било поставено мобилното АТСС, за да се прецени дали това място отговаря на посоченото в протокола, и къде е било разположено мобилното АТСС спрямо посоката на сработване и позиционирането на автоматизирани технически средства и системи. В този смисъл не може да се формира безспорно извод за спазване на разпоредбата на чл. 8 от Наредбата, съгласно която „при контрол на въведено с пътен знак ограничение на скоростта мястото за разполагане на АТСС се определя така, че АТСС да извършва измерване след навлизане на превозното средство в зоната с ограничение на скоростта“. Така вж. и Решение по КНАХД № 10366/2023 г. по описа на АССГ. Разположението на АТСС не се установява въпреки отбелязването в протокола, че е на 200 метра от знака, въвеждащ ограничение на скоростта 80 км/ч. В тежест на наказващия орган е да посочи къде точно е бил разположен знакът и в зоната на неговото действие ли се е движело процесното МПС, така че след осъществяването на автоматизирания контрол да се формира извод за осъществено нарушение на правилата за движение по пътищата. Липсата на схема за организация на движението на МПС в конкретния пътен участък пречатства и проверката имало ли е други знаци, въвеждащи ограничение на скоростта, различно от посоченото в чл. 21, ал. 1 ЗДвП – 50 км/ч в населено място. Действително СРС е съобразил практиката на настоящия съд за изискване на информация с удостоверяващите я доказателства относно организацията на движението, но не е съобразил участъкът, за който се изисква, като предвид и изричното му разпореждане от Столична община са представили проект на организация на движението в обратна посока, по [улица]от [улица]до Софийски околовръстен път“. Вярно е, че това представлява съществено процесуално нарушение, допуснато в съдебното производство, основание за отмяна на решението и връщане на делото на друг състав за ново разглеждане и събиране на доказателства, но тъй като се установи, че в самото административнонаказателно производство всъщност са допуснати съществени процесуални нарушения, настоящата съдебна инстанция не би изпълнила правомощията си по чл. 221, ал. 2 във връзка с чл. 222, ал. 2 АПК. Този извод се следва и от невъзможността, дори и спазвайки принципа на служебното начало по чл. 13, ал. 2 и чл. 107, ал. 2 НПК и спазвайки разпоредбите на чл. 107, ал. 3 и ал. 5 НПК, намиращи субсидиарно приложение

съгласно чл. 84 ЗАНН, районният съд да допълва/изменя волята на наказващия орган, като подпомага същия при доказването на обвинителната спрямо наказаното лице теза, вкл. и предвид задължението, което има наказващият орган съгласно чл. 60, ал. 2 ЗАНН, след получаване на жалбата в срок да я изпрати заедно с цялата преписка на съответния районен съд, като в съпроводителното писмо посочи и доказателствата в подкрепа на обжалвания акт. В случая в съпроводителното писмо, с което се изпраща административнонаказателната преписка, по която е издадено оспореното НП, е цитирана разпоредбата на чл. 60, ал. 2 ЗАНН, като не са направени никакви доказателствени искания относно извършеното нарушение и установяването му.

За пълнота, макар и не като самостоятелно основание за отмяна на НП, следва да се отбележи, че в протокола за използване на АТСС е посочен брой на установени нарушения 63, което не съответства на приложената ежедневна форма на отчет, видно от която са направени 293 клипове от АТСС, без данни за установените нарушения за конкретния пътен участък, отразен в колона и ред първи „дейност“. Липсва отбелязване на номера на първо и последно статично изображение съгласно образеца на протокол към чл. 10, ал. 1 от Наредбата, като върху снимката, обективизираща твърдяното превишение на скоростта, също не е поставен номер. По този начин, въпреки че върху снимката са вписани дата и час, попадащи във времето на контрол в съответния пътен участък, не се констатира връзката между нея и протокола за използване на АТСС /така вж. Решение по КНАХД № 92/2025 г. по описа на Административен съд – Ямбол/.

На последно място, следва да се отбележи, че настоящият съдебен състав не толерира поведението на водачите на МПС, изразяващо се в управлението им при превишаване на максимално допустимата скорост съобразно участъка на движение. Безспорно се касае за нарушение с висока степен на обществена опасност, засягащо голям кръг потенциално застрашени хора, поради което и с по-голям интензитет контролните органи следва да осъществяват контрол и да налагат наказания с цел да се предупреди и превъзпита нарушителя и да се действа предупредително и превъзпитателно на останалите граждани /чл. 12 ЗАНН/. Независимо от това обаче налагането на наказание не следва да е самоцелно. В случая съобразявайки презумпцията за невиновност по чл. 16 НПК и преценявайки презумптивната доказателствена сила на АУАН по чл. 189, ал. 2 ЗДвП, по отношение на който всъщност се установиха нередовности, се формира извод, че при неяснота в какво точно се изразява административнонаказателното обвинение предвид недоказаността на нарушението по категоричен начин и неправилното посочване на законните разпоредби, които са нарушени виновно, то ангажирането на административнонаказателна отговорност на касатора е незаконосъобразно и явно несправедливо.

Доколкото направените от СРС изводи не съответстват на фактическата обстановка и са налице основанията на чл. 63в от ЗАНН във връзка с чл. 348 от НПК, то съдът намира, че постановеното съдебно решение и потвърденото с него НП следва да бъдат отменени на основание чл. 63в от ЗАНН във връзка с чл. 221, ал. 2 и чл. 222, ал. 1 от АПК.

Така мотивиран, **Административен съд София-град, I касационен с-в**

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ Решение № 3372/09.09.2025 г. по АНД № 5766/2025 г. по описа на СРС, НО, 13-и състав, **И ВМЕСТО НЕГО ПОСТАНОВЯВА:**

ОТМЕНЯ наказателно постановление № 25-4332-005336/18.03.2025 г. на Началник сектор в СДВР, отдел „Пътна полиция“ СДВР, с което на Р.-И. Р. К. са наложени административни наказания „глоба“ в размер на 950 лева и лишаване от право да управлява МПС за 3 месеца на основание чл. 182, ал. 1, т. 6 от Закона за движението по пътищата.

РЕШЕНИЕТО е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:
ЧЛЕНОВЕ: